

Hodočašće Krčke biskupije „Putevima svjedoka vjere i domoljublja“

Propovijed biskupa Ivice Petanjka

Četvrti dan: ĐAKOVO, 28. listopada 2018.

Došli smo do posljednje postaje našeg ovogodišnjeg biskupijskog hodočašća. Istina je da smo se više vozili nego hodili, ali smo na putu.

Cijelo Isusovo mesijansko poslanje evanđelisti su prikazali kao put prema Jeruzalemu u kojem će se dovršiti njegova misija, koja će dosegnuti kulminaciju u njegovoj muci, smrti i uskrsnuću.

Prema Markovom evanđelju Isus se uspinje od Jerihona prema Jeruzalemu, a Jerihon je na nivou Mrtvog mora, tj. 400 metara ispod morske razine, udaljen od Jeruzalema 30-ak kilometara. Isusa prate njegovi učenici i silno mnoštvo naroda.

Isus je odlučan u svome naumu da izvrši poslanje koje mu je Otac povjerio i zato ga u tom njegovom naumu nitko ne može spriječiti, tj. nitko ne može pomutiti njegove planove i nitko ga ne može zaustaviti na tom putu.

Slijepac koji se nalazi uz put i koji više za Isusom i moli ga da ga ozdravi, jedini je čovjek u cijelom evanđelju, koji je uspio Isusa zaustaviti na njegovu putu.

Tko je taj čovjek? Bartimej, sin Timejev.

U njegovu je imenu sadržan njegov život. On nema svog imena, nego je igrom riječi rečeno da je on sin svoga oca Timeja, jer *bar* znači *sin*, a Bar-timej, sin Timejev. Onaj tko nema svoga imena, nema svoga identiteta, nema svoje osobnosti, nema svoga ja. Ovaj slijepac je sin Timejev, a *timej* znači *strah*. Otac mu je timej – strah, a on je sin njegov Bar-timej, sin svoga oca straha.

To bi značilo da on nikada nije pronašao svoj identitet, nikada nije stao na svoje noge, nije odrastao i nije pronašao svoj vlastiti put i zato stoji uz-put, kraj puta. Nema svoga puta nego uz put ovisi o drugima. On je slijep samom sebi, svojim unutrašnjim mogućnostima i zato prosi. Ono što ne vidi u sebi traži od drugih.

Unatoč svemu nije upao u depresiju. Kad je čuo da onuda prolazi Isus počeo je vikati za njim iz sve snage: »Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!« (Mk 10, 47). Shvatio je svoje stanje i shvatio je svoj grijeh i traži oprost. Čini se da on nije bio slijep od rođenja, jer traži od Isusa da progleda, da ponovno zadobije vid. Bolest su povezivali s kaznom za grijeh, zato je razumljivo da ovaj slijepac od Isusa najprije traži oprost, tj. da mu se smiluje!

Mnoštvo koje prati Isusa najprije ga ušutkava, neda mu govoriti, ali kad je on uspio svojom vikom i molbom zaustaviti Isusa, sad ga ti isti ohrabruju da pođe, jer ga Isus zove. Jedini koji je uspio zaustaviti Isusa na njegovom putu, sad baca sa sebe svoj ogrtač, skoči i dođe k Isusu. Slijepac skače, trči! Kad se čovjeku iskaže određeno povjerenje i dođe u središte pozornosti, on zadobiva posebnu snagu koja ga nosi.

Što znači baciti ogrtač sa sebe? - Biblijski siromah na svijetu ništa svoga nema osim ogrtača. Ogrtač je sve njegovo bogatstvo. Ogrtač je i kaput i krevet i deka i jastuk i

pokrivalo golotinje i rana. Na Isusov poziv Bartimej je najprije bacio ogrtač. Jedina stvar koju je još imao na svijetu i jedino što mu je još davalo neku minimalnu sigurnost i vezalo ga za zemlju, bacio je sa sebe, jer je osjetio da je u Isusu Kristu dobio sve.

Isus mu postavlja čudno pitanje: »Što hoćeš da ti učinim?« (Mk 10,51). Pita slijepca što hoće. Nije bitno što Isus hoće, nego što ti hoćeš? Želiš li ti ozdraviti? O tebi se radi.

»I odmah progleda i uputi se za njim.« (Mk 10,52). Samo je za njega rečeno da se uputi za Isusom, makar su Isusa na putu prema Jeruzalemu pratili njegovi učenici i silno mnoštvo, samo je za ovog bivšeg slijepca rečeno da se uputi za Isusom.

Ovo evanđelje na veoma znakovit način zaključuje naše biskupijsko hodočašće pod geslom: *Putevima svjedoka vjere i domoljublja*, što znači da je ono moglo biti čisti turizam i izlet za upoznavanje novih krajeva, a trebalo bi biti takvo hodočašće da se po primjeru svjedoka vjere i domoljublja i mi sami učvrstimo u svojoj vjeri i porastemo u svome domoljublju. Imajući to pred očima pokušajmo sad ovom evanđelju dati ono značenje koje mu je dao evanđelist Marko kad ga je zapisao.

Ovo je posljednje čudo ozdravljenja u Markovom evanđelju i smješteno na Isusov put prema Jeruzalemu, prema kojem Isus ide „sa svom odlučnošću.“

Isusa na tom putu prate i njegovi učenici i silan svijet, ali oni njega prate samo fizički. Čak i apostoli koje je Isus izričito pozvao kao svoje učenike i rekao im da idu za njim, slijede Isusa samo hodajući za njim, a gdje im je srce i pamet, čuli smo prošle nedjelje od sinova Zebedejevih, Ivana i Jakova, koji traže od Isusa da u njegovoj slavi sjede njemu slijeva i zdesna, a ostali se apostoli svađaju tko je među njima prvi. Oni su za sada njegovi učenici samo na papiru. Ostavili su svoje očeve i potrgane mreže da ih drugi krpaju i krenuli za Isusom, ali su u duhu još uvijek tamo gdje ih je Isus prvi put susreo.

Za razliku od njih ovaj slijepac, kad ga Isus poziva, prvo što je učinio bacio je svoj ogrtač, jedino što je imao na svijetu i jedino što ga je još držalo za ovaj svijet, jer je u Isusu pronašao sve što mu je trebalo.

Velika lekcija svakome od nas kako nije dovoljno jednoć se odazvati Isusu i sve ostaviti i krenuti za njim, a onda na tom putu, kroz život neprestano kao hrčak skupljati i zgrtati. Toliko puta u životu ispočetka moramo sve ostavljati kako bismo bili samo Božji.

I zato evanđelist Marko samo za ovog slijepca kaže da se, čim je progledao, odmah zaputio za Isusom.

Prvo što moramo tražiti i moliti od Isusa je da progledamo, da zadobijemo svijetlo vjere. Jer vidjeti znači vjerovati, a vjerovati znači ići za Isusom. Ne može se vjerovati, a ne nasljedovati Isusa. Vjera bez nasljedovanja je prazna, a nasljedovanje bez vjere je slijepo. Današnje nam je evanđelje pokazalo da je moguće i jedno i drugo.

Uspjet će samo onaj tko zavapi Isusu i zamoli ga da mu se smiluje i tko sa sebe baci ogrtač, jer ako se hoće biti Kristov i samo Kristov, mora se odbaciti dosadašnje staro breme, pa bilo ono i minimalno. Tek tada si sav u Bogu i sav Božji, i zato je dovoljno izgovarati samo jednu jedinu riječ: ISUS, i u njoj postići sve što želiš. Amen.